

Slutet gott, allting gott!

Annandag jul 1999 skulle vår äldsta dam i huset, EC S*Grazette's UFO, få sin femte kull med birmabarn. Hon var stor, tjock och en mycket nöjd blivande kattmamma. Allt började precis som vanligt, dvs lätt och enkelt. UFO brukade leverera sina bebisar utan minsta problem, och sedan helhjärtat ägna sig åt sina barn under många veckor.

Denna gång gick hon emellertid och gömde sig bakom böckerna i bokhyllan och började kräkas. Vi väntade ett tag, men hon ville inte komma fram, och mådde synbarligen inte bra. Detta var ett beteende så olikt UFO att det inte behövdes speciellt många funderingar förrän vi var på väg till det närbelägna djursjukhuset med henne. Där blev hon snabbt omhändertagen och röntgad, och det konstaterades att en unge låg helt fel, så nästa åtgärd blev kejsarsnitt. Fem ungar hade hon i magen, alla utom en var döda och denna lilla hona dog några timmar senare. UFO själv vaknade inte upp från narkosen förrän flera timmar senare.

Vi åkte hem med en groggy kattmamma, utan ungar, ledsna och trötta. Då UFO "vaknade" upp började hon leta efter sina bebisar, och det var sorgesamt att se hur hon sökte, lockade och kallade på något som inte fanns. Hon sörjde...

Tre veckor senare skulle hennes dotter, vår chokladmaskade Dumlat, få sin kull. UFO är med hela tiden, ligger bredvid, slickar på sin dotter och "pratar" med henne. Så föder Dumlat en död unge som UFO försöker väcka till liv. Hon bär iväg med ungen, slickar, ruskar och lägger sig runt den för att på något sätt få liv i den. Dumlat blir kastrat och några levande ungar blir det inte. Men synen av hur UFO försöker att "väcka" en död unge är nog bland det sorligaste jag sett under våra år som kattuppfödare, och jag tänkte "nu får det vara nog, nu slutar vi".

Men tiden går, minnena sjunker undan och på hösten 2000 började UFO löpa igen, men vi vågade inte ännu låta henne bli dräktig. Det hade tagit lång tid att "få tillbaka" vår gamla misse, glad och tillfreds med tillvaron. Jag har aldrig tidigare märkt så tydligt att katter sörjer, men detta med UFO hade verkligen satt sina spår. Alltså gjorde vi som många andra; vi stoppade löpet med p-piller. Och nog slutade hon löpa alltid, nästan på direkten.

Efter ett par veckor började hon springa på lådan väldigt ofta. Och det första man tänker då är ju urinvägsinflammation. Jag satte mig för att spana, då hon gick på lådan och upptäcker till min förskräckelse att det är gult var som hon försöker få ur sig. Det bara droppar ur henne!!!

Iväg till veterinären som säger "kastring"!! Nej, säger jag, vi provar först med antibiotikabehandling (för hon verkade inte alls ha ont).

Efter tre veckors behandling var infektionen hävd och UFO mådde bra. Vi hade bestämt att inte ge henne p-piller mer, och veterinären rådde oss att para henne direkt då hon började löpa igen. Men det var inte troligt att hon skulle kunna bli dräktig igen, tom väldigt liten sannolikhet för det (enl veterinären).

Goda vänner fanns i Skåne med vacker birmahane som skulle passa vår UFO, så då hon började löpa på våren 2001 åkte vi till Skåne, enkel resa 56 mil!
UFO blir inte dräktig!

Hösten 2001 löper hon igen och då hade vi bestämt att någon mera Skåneresa blev det inte, utan vår egen blåtabbpojke "fick duga"!
UFO blir inte dräktig!

Vår slutsats var given; hon hade blivit steril efter livmoderinflammationen. Sorgesamt var det och vi förbannade oss själva för att vi stoppat i henne p-piller som troligen utlöste inflammationen.

Nu började vi diskutera om vi skulle kastrera henne, men då hon var en mycket diskret löperska, ca 2 dagar ett par gånger per år, så tyckte vi att hon fick hellre gå så än att utsätta henne för narkos igen. Det hade ju tagit många timmar innan hon vaknade efter kejsarsnittet, och tanken på att söva henne igen kändes inte riktigt bra.

Våren 2002 kom vår nye pojk in i huset, och på hösten började han "träna" på husets katt damer, även UFO. Men det kändes helt lugnt beträffande henne, hon var ju "steril", så det gjorde ju inte så mycket.

I mars började kattedamerna bli trinda om magarna, så och UFO. Jag vägde henne och tyckte att "fasen vad hon blivit tjock", en birmahona på 5 kg är det ju inte ofta man ser! Men en dag då jag satt med henne i knät och stryker henne över magen så känner jag små, försiktiga buffar tillbaka!! Jag fick nästan panik, allt som hände förra gången dök omedelbart upp i tankarna igen, dessutom var UFO 9 år nu!! I och för sig en pigg pensionär, men ändå... Dessutom hade hon vid de sista dräktigheterna gått längre och längre och sista kullen (som dog allihop) snittades fram vid ca dygn 70.

Vi pratade med vårt närbelägna djursjukhus hur vi skulle göra; skulle vi verkligen behöva vänta ända tills ungarna ev föddes av sig självt, även om det blev framåt dygn 69-70? Men vi fick svaret att hade det inte hänt något tills dygn 68, så skulle vi åka in med henne. Lite lugnade blev vi av det, men inte speciellt mycket...

På långfredagen tycker UFO det är dags att presentera sina bebisar, på dygn 64!!! Tre stycken pojkar, lätt som en plätt. Hon njuter av sina bebisar...

Tyvärr ville inte moderkakorna komma ut lika lätt som birmapojkarna, så på påskaftonens kväll börjar UFO bli orolig, blöder en hel del. Vi ringer i tio-taget in till djursjukhuset och ber om råd, frågar hur vi skall göra, skall vi komma in? Då har UFO lagt sig för sig själv och hennes bebisar börjar bli hungriga och skriker. Svaret vi får är att avvakta samt om hon har feber är det OK att vi börjar ge henne Vetricoxin (som vi hade hemma). Feber hade hon, så vi ger henne första dosen Vetricoxin. Men hon får mer och mer flytningar/blödningar, det blir stora fläckar under henne och vi blir allt oroligare, ringer in till djursjukhuset igen tidigt på påskdagens morgon. Vi får då beskedet att vi skall invänta telefontiden kl 9, och då ev få en tid av den veterinär som går på sitt "skift" på söndag morgon. Vi försöker så gott vi kan förklara att vi upplever att katten är dålig, men svaret vi får är att den veterinär som går av sitt skift inte kan inteckna dagen för den som "går på".

Rädd, förbannad och ledsen ringer jag då till Strömsholm (16 mil bort) och frågar om vi får komma dit och försöker också förklara situationen. Självklart är vi välkomna, men jourhavande personal tycker att det är att gå över ån efter vatten då vi har ett dygnetruntoppet djursjukhus bara 2 mil hemifrån. Hon tycker att vi skall vänta till kl 8 och pröva att ringa igen, för, som hon säger, personalen byts med största säkerhet ut kl 8, och då får vi ju prata med den veterinär som går på sitt dagskift.

Ulf ringer 8.20 och får, efter han förklarar vad det gäller, höra "är det inte ni som ringt tidigare?". Han blir något upprörd över bemötandet, och lägger efter en viss diskussion "Jaja, ni får väl komma in då" till slut bara på telefonluren.

Jag ringer igen till Strömsholm, säger bara att nu kommer vi, och är på väg inom 10 minuter. Väl framme tas vi omhand direkt, UFO får omgående dropp samt röntgas. Dessutom tas en hel del prover på henne. Skönt i alla fall att konstatera att inga ungar fanns kvar! Vi diskuterar

kastring, men veterinären tycker att hon är i alldeles för dåligt skick för ett sådant ingrepp just nu. Så det är något som får komma senare. Sen undrar hon om UFO's ungar och jag säger att de är hemma. Hon ser alldeles förskräckt ut, lämna ungarna sådär!! Men jag försäkrar henne om att de är väl omhändertagna, det finns ytterligare tre mammor hemma som redan har "delad" vårdnad om barnen. Och om det kommer tre till i den högen av ungar som redan finns trodde inte vi skulle göra vare sig från eller till. (Detta var ett alldeles riktigt antagande, dessa mammor bara sträckte på sig lite extra, så de nya bebisarna också skulle få plats).

Sent på söndag kväll fick vi åka hem, UFO och jag, med noggranna instruktioner om hur hon skulle skötas. Bl a måste vi få i henne mat och vätska, annars skulle vi komma ner igen!! Hon hade märkbart piggat på sig efter droppet, så det var därför vi inte behövde stanna kvar. Då jag satt och väntade i väntrummet på att få betala började jag prata med ett hundägarpar som väntade på sin tur att få komma in. De berättade att också de ringt det lokala djursjukhuset samma morgon, för att få åka in med sin hund som knappt kunde gå (diskbräck blev den senare diagnosen). De fick, även de, beskedet att invänta telefontiden mellan 9 och 10. Det gjorde de snällt, och under den timmen kom de inte ens fram till jourhavande veterinär. Så de åkte till Strömsholm...

På tisdag var UFO inte ett dugg bättre, ville inte vare sig äta eller dricka samt hade rejält med blodblandade flytningar, så via ett snabbt besök hos den lokala veterinären var det dags för nästa tur till Strömsholm. Under tiden vi satt och väntade i väntrummet på Strömsholm började det lukta riktigt illa från UFOs transportbox, och då jag böjer mig fram ser jag henne frenetiskt försöka gräva över något. Det var de tre moderkakorna som kom, efter fyra dygn. Dropp igen, denna gång över natten. Det finns ju inget patienthotell (eller husse- och mattehotell) så jag tillbringade natten på golvet i ett undersökningsrum, benen upp på en stol och UFO på magen. Hon tyckte nog det var rätt mysigt, ligga i mattes famn hela natten. Mysigt är väl inte precis som jag skulle beskriva det...

Vi fick åka hem nästa morgon, och det var rätt svårt att hålla sig vaken vid ratten. Men hem kom vi, UFO gick raka vägen till sin "bo-låda" då jag släppte ut henne från transportboxen. (jag hade först hämtat hennes bebisar hos de andra mammorna) och lade sig tillrätta så att de kunde börja dia!!

UFO behandlades med antibiotika i tio dagar efter detta och mår nu bra, och är fortfarande inte kastrad.

Idag är hennes pojkar snart nio veckor och hon har lite grann börjat "släppa greppet" om dem. Nu får de äta annan mat (än att dia mamma) och hon har också slutat toaletta dem, men det har setat långt inne för henne. Hon är det mest hängivna kattmamma som finns. Hennes pojkar flyttar olika långt bort, en hamnar i Ludvika, en flyttar till Torsby samt en flyger hela långa vägen till Nya Zeeland.

Lisa Karlsson
Ma'ha Gita Birma